

υψηλός

υψηλός, -ή, -ό, επίθ. [<αρχ. ὑψηλός], ο υψηλός· βλ. και λ. [αψηλός](#). Επίρρ. **υψηλά**. (Ακολουθούν 11 φρ.)·

- βλέπω αφ' υψηλού (κάποιον ή κάτι), αντιμετωπίζω με ακαταδεξία, με υπεροψία κάποιον ή κάτι, γιατί θεωρώ τον εαυτό μου κατά πολύ ανώτερό του ή, γιατί αυτό που κατέχω είναι κατά πολύ καλύτερο από κάποιο παρόμοιο δικό του: «απ' τη μέρα που πέρασε στο πανεπιστήμιο, μας βλέπει αφ' υψηλού || επειδή αγόρασε Μερσεντές, βλέπει αφ' υψηλού το Φιατάκι μου»·

- είναι υψηλού επιπέδου (κάποιος ή κάτι), βλ. λ. [επίπεδο](#)·

- έχει υψηλές γνωριμίες, βλ. λ. [γνωριμία](#)·

- η υψηλή αριστοκρατία, βλ. λ. [αριστοκρατία](#)·

- η υψηλή κοινωνία, βλ. λ. [κοινωνία](#)·

- κοιτάζω αφ' υψηλού (κάποιον ή κάτι), βλ. φρ. βλέπω αφ' υψηλού (κάποιον ή κάτι)·

- κρίνω αφ' υψηλού (κάποιον), κρίνω με υπεροψία κάποιον, γιατί θεωρώ τον εαυτό μου κατά πολύ ανώτερό του: «είναι κακό να κρίνεις αφ' υψηλού τους άλλους επειδή είσαι πλούσιος»·

- ομάδα υψηλού κινδύνου, βλ. λ. [κίνδυνος](#)·

- υπό την υψηλή προστασία του..., βλ. λ. [προστασία](#)·

- υψηλά ιστάμενα πρόσωπα, βλ. λ. πρόσωπο·

- υψηλή θέση, βλ. λ. [θέση](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας